Bund
Evangelisch-Freikirchlicher
Gemeinden
in Deutschland K.d.ö.R.

BAPTISTEN
Evangelisch.
Frei. Kirche.

CHRISTUS FORUM DEUTSCHLAND

Liebe Schwestern und Brüder,

im Iran gehen in diesen Tagen viele Menschen auf die Straßen – in großen wie in kleinen Städten. Sie tun das nicht aus Leichtsinn, sondern aus tiefer Not. Sie sehnen sich nach Würde, nach Freiheit und nach einem Leben ohne Angst.

Seit mehreren Tagen ist das Internet fast vollständig abgeschaltet. Für uns, die wir außerhalb unserer Heimat leben, ist diese Stille besonders schwer zu ertragen. Sie trennt uns von unseren Familien, von unseren Freunden, von den Menschen, die wir lieben. Wir wissen nicht, wie es ihnen geht. Diese Ungewissheit erfüllt unsere Herzen mit Angst und großer Sorge. Viele Menschen im Iran haben ihr Leben verloren. Viele wurden verletzt, manche ohne Zugang zu medizinischer Hilfe. Gewalt, Unterdrückung und Schweigen bestimmen den Alltag.

Wir Christen orientieren uns an der Bibel – und sie verschweigt solche Erfahrungen nicht. Sie kennt das Leiden, das Rufen nach Gerechtigkeit und das verzweifelte Fragen der Menschen. Sie erzählt aber auch von einem Gott, der nicht wegschaut. Von einem Gott, der sagt: „Ich habe das Elend meines Volkes gesehen, und ich habe ihr Schreien gehört.“ (2. Mose 3)

Wir als Baptisten in Deutschland fühlen ins in tiefem Mitgefühl und Solidarität mit den Menschen im Iran verbunden und rufen zu Solidarität und Unterstützung für das iranische Volk auf. Wir möchten, dass sie wissen: Sie sind nicht vergessen. Wir stehen an ihrer Seite – im Herzen und im Gebet.

Und doch sagen wir bewusst: Unsere große Hoffnung liegt nicht in menschlicher Macht, nicht in politischen Lösungen allein. Unsere Hoffnung liegt in Gottes Verheißung. In seinem Wort, das trägt, auch wenn alles andere wankt: „Siehe, ich mache alles neu.“ (Offenbarung 21,5)

Diese Verheißung gibt uns Halt. Sie nimmt unsere Angst ernst, aber sie lässt uns nicht in ihr stehen. Sie erinnert uns daran, dass Unrecht nicht das letzte Wort hat, dass Gewalt nicht siegt und dass Gott treu bleibt.

Darum möchten wir euch einladen, den Iran in eure Gebete aufzunehmen: die Getöteten und ihre Familien, die Verletzten und Traumatisierten, die Menschen voller Angst und Sorge – im Land selbst und auch uns, die wir fern der Heimat leben und warten. Betet auch für die iranischen Christen weltweit, dass ihr Licht hell leuchten möge und sie die Hoffnung, die sie in sich tragen nicht verlieren, sondern weitergeben können.

Lasst uns als weltweite Gemeinde verbunden bleiben – in Mitgefühl, in Solidarität und in der Hoffnung auf den Gott, der seine Verheißungen hält.

Amen

خواهران و برادران عزیز،

در این روزها، بسیاری از مردم ایران در خیابان‌ها حضور دارند؛ در شهرهای بزرگ و کوچک. نه از روی احساسات و نه از روی دلخوشی، بلکه از سرِ درد و رنجِ عمیق اسارت در زندانی بزرگ به نام ایران.

عزیزان ما در ایران تشنهٔ کرامت گذشتهٔ انسانی خود هستند، تشنهٔ آزادی و زندگی بدون ترس.

از چند روز پیش، اینترنت تقریباً به طور کامل قطع شده است. برای ما که دور از سرزمین مادری زندگی می‌کنیم، این سکوت بسیار دردناک و دلهره آور است. این سکوت ما را از خانواده و عزیزانمان جدا کرده است و نمی دانیم چه بر احوال آنان میگذرد. این بی‌خبری قلب و جسم ما را سرشار از ترس و نگرانی کرده است.

در ایران، بسیاری از هموطنان، بخصوص جوانان غیور و شجاع جان خود را از دست داده‌اند. افراد زیادی مجروح شده‌اند، برخی حتی بدون دسترسی به کمک‌های پزشکی رها شده اند.

خشونت، سرکوب و سکوت، واقعیت روزمرهٔ زندگی امروزه ایرانیان شده است.

نگاه ما مسیحیان به کتاب مقدس است و کتاب‌مقدس چنین رنج‌هایی را پنهان نمی‌کند. از درد سخن می‌گوید، از فریاد برای عدالت و از پرسش‌های ناامیدانهٔ انسان‌ها میگوید.

اما کتاب‌مقدس همچنین از خدایی سخن می‌گوید که روی از مخلوق خود برنمی‌گرداند. از خدایی که می‌گوید:

مصیبت قوم خود را دیدم و فریاد آنان را شنیدم. (خروج باب 3)

ما مسیحیانِ کلیساهای باپتیست در آلمان، با همدلی عمیق و همبستگی صادقانه، خود را با مردم ایران یکی می‌دانیم و خواهان همبستگی و حمایت همه جانبه از ملت ایران هستیم.

می‌خواهیم آنان بدانند:

فراموش نشده‌اند، ما در کنارشان ایستاده‌ایم، آنها در دل ها و دعاهای ما هستند.

و با این حال، آگاهانه اعتراف می‌کنیم:

امید نهایی ما نه به قدرت انسانی و نه تنها به راه حل‌های سیاسی ، بلکه به وعدهٔ خداوند می باشد، و خداوند به وعده خود پایدار است: همه چیز را تازه می‌سازم. (کتاب مکاشفه باب 21 آیه 5)

این وعدهٔ خداوند به ما قوت و استقامت می‌بخشد. ترس ما را جدی می‌گیرد، اما ما را در این ترس رها نمی‌کند. به ما یادآوری می‌کند که بی‌عدالتی حرف آخر نیست و خشونت و ترس پیروز نخواهد شد و خداوند وفادار می ماند.

از اینرو، شما خواهران و برادران عزیز را دعوت می کنیم که ایران و هموطنان ایرانی را در دعاهای خود به حضور خداوند بیاورید:

برای کشته شدگانِ این انقلاب و خانواده‌های داغدارشان، برای مجروحان و آسیب‌دیدگان روحی، برای انسان‌هایی که سرشار از ترس و نگرانی هستند، آنها که در داخل کشور هستند و ما که دور از میهن و سرزمین زیبای خود زندگی می‌کنیم و همچنان چشم انتظار نور و آزادی هستیم. همچنین برای مسیحیانِ ایرانی در سراسر جهان دعا کنید، تا نور امید روشن بتابد و امیدی را که در دل دارند، از دست ندهند، بلکه پیام آور آن باشند.

بیاییم به‌عنوان کلیسای جامع خداوند به هم بپیوندیم؛

در همدلی، همبستگی و امید و وفادار به خداوندی که به وعده های خود وفادار است.

آمین